

POVINNOST SNU
Jan Vilímek

Copyright © Jan Vilímek, 2010
Cover photo © Libor Stavjaník, 2010
Layout © Lucie Mrázová, 2010

ISBN 978-80-87162-98-9

Strach a touha v peřinách

Krade se
k posteli.
Teprve v úleku
jméno Syna zvolané
vrací ho zpátky.

*

Je tomu tak dávno:
„I kdyby mé vědomí bylo
v zapomenutém rohu pokoje
mimo dosah jejího těla
nasleplým zrcadlem.“

*

Leželi zas vedle sebe,
nespal, v spánku,
světlo se blížilo,
pozvedla hlavu
jeho směrem
a vykřikla.

Setkání

Spíše než radost ze setkání
poznání komuže patří tvář.
Dorozumění ve výšce tak jisté
jako sžíravá pochybnost
na začátku cesty slov.

Ráno

Stopy slastí mizí.
Voda podemílá
kvetoucí břehy.
Vítr pod kroky,
když mizí sníh
a sklání se úbočí.
Nepatrná částka
o dni rozhodne,
ve světle už prší
drobné úroky
ze slunce.

Mechanická abeceda

Tělo primárně
bolestný stroj v potu
zdokonalitelná soustava
vnitřních vnějších příkonů
chtěná neznalost vynález
bez jištění to tu
spánek spění o překot
systém hodnocení pouto
motivace protislužba odměny
příkazy hrana tajemství
touha po náplni fluktuace
sestup sklon zrození
modus nerozhodnutá
věc popření
k nejbližšímu blíž
 $\alpha \omega$ heuréka bingo
první poslední
spění touha nádech
modifikace těles
vyrovnání akcelerace
výheň výdech zvlhčení
kolísání mezi směry
pospolitost sypkost plnění.

Závoj

Kam se jen poděla jemnost
nebo my jsme byli jiní?
Snad ještě slunce, proud řeky,
voda mezi kameny v potocích.

Skutečnost se loučí,
šátky předvádí,
než znovu odhalí
odřenin y pod řemínky.

Vzpomenu větev třešně.
Tvé zpocené podpaždí.
Boha budu prosit.
V dálce děti mých dětí.

Sex se sluncem

Kotouč slunce
s nepochopitelnými
reakcemi na povrchu.

Sleduješ jej v závratí
zvrácené hlavy, když tě
dole lížu jazykem?

Sleduješ to zaslepení
propojených těl?

Lavina

Oko není schopno,
ústa na to příliš
malý otvor mají,
čich nic nerozliší,
hmat snad selže
a ty o teple sníc

*v letních stopách sněhu
otisky Tvých borkých kroků*

dušen a polámán
toneš v závějích.

Chlapec vypráví

Čekám nahoře, ty už nemůžeš,
kážu zavřít oči, otevřít pusy,
sypu ti do ní plnou hrst borůvek.

Květiny se otáčí za sluncem,
ale ty jediná děláš svůj parfém
skutečným parfémem.

Po stěnách stálost stéká,
neosvětlené jeskyně
plní punkva, tvého hlasu řeka.

Slepí mají dokonalý hmat,
tak i já, i když máš vlasy pod šátkem,
mohu se o ně snadno pořezat.

Ze smyslů oči prý nejvíc klamou,
sám jim neuvěřím, až uvidí, že chceš dát možnost
dalším dvěma z nás dvou.

Šestý smysl není, nebo je to nevyjádřitelná záhada,
jako ožilé, co se ztrácí..., aby znovu ožilo,
jak ty a já.

Je naděje v těle

Pan příkázáníčko, mladík zapomínka,
pan mouřenín a paní afekt.
Znovu se to potkává u domovních vrat
a slunce jim podvazuje celý svět!